

Nedělní slovo

Neděle 18.2. 2018

1. neděle postní B

1.čtení Gn 9,8-15 „*Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky a se všemi živými tvory u vás:…nic co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy. Kladu do mraků duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi.*

Voda je znamením života ale i smrti. Voda potopy je symbolem utápění se ve zlu. Nic co má tělo, už nebude zahubeno, zlo zemi nepohltí. Mám tuto naději? Přemyslím o znamení smlouvy o duze?

2.čtení 1 Petr 3,18-22 „*Kristus…šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechťeli poslechnout, když Bůh vyčkával, zatímco se stavěla archa. Voda, která byla předobrazem křtu i vám nyní přináší spásu.*“

Vidím-li něco nedokončeného, jistě mě to příliš neuchvátí. Stavíme novou archu – církev a ta také zatím moc nepřitahuje. Zatím v ní chybí útulné místo, kde člověk žije v harmonii s druhými i se zvířaty. Zatím jsme spoutáni sobectvím, ale Kristus spěchá už k nám. Nese nám spásu a uzdravení.

Evangelium Mk 1,12-15 „*Duch vyvedl Ježíš na poušť žil tam mezi divokými*

zvířaty a andělé mu sloužili. Pak Ježíš přišel do Galileje a hlásal tam evangelium: Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království.“

Zážitek pouště Ježíše "vytrénoval" k prožitkům pouště v mezilidských vztazích. Tam i tam je nutná bezmezná důvěra k Bohu, který dá sílu k překonání obojího. Poušť je ovšem i v lidském nitru. A také zde je třeba se spolehnout - Poušť je krásná tím, že někde v sobě skrývá studnu. Hledám jí vytrvale?

K zamyšlení:

Vážná doba postní se dnes většinou zaregistruje jen v kostele. Svět kolem nás si běží vesele svým tempem dál. A mnoho křesťanů trápí, že se jen nesnadno udržují v rozpoložení, které si postní doba žádá. Ale vážnost není totéž, co zachmuřenost. A vážně máme brát Krista, jeho evangelium, spásu, kterou nám získal, náš křest a ty, kdo se na křest o velikonocích připravují. S tím vším se při liturgii setkáváme. To všechno si také můžeme odnášet do všedních dní, třeba i velmi veselých, a věnovat tomu pozornost. *Pastorační středisko*)

Opájet se alkoholem, drogami, to nepochází od chuti k pití, ale od nechuti k životu. Je to hřích ducha. Prostopášnost a výstřednost nemají svůj původ ani tak v sexualitě, jako v nevěrnosti, v přání - duchovním přání - obnovy, změny, rozmanitosti. Je to pokušení ukojit potřebu nekonečna rozmanitostí neurčitého. Je to projev zoufalství. Ten, kdo ztratí citový kontakt s ostatními, pokouší se uniknout úzkosti ze samoty tápáním, rozmnožením setkání, která jsou vrážením do zdí jeho vlastního vězení. Blondel říká: „Duch nařizuje tělu a to poslouchá. Duch nařizuje sobě, a ten odporuje.“ (L Action, str. 166).

(Louis Evely: Krédo, Grantis, Ústí n. Orlicí 1997, 58)

Zbožní lidé často tyranizují sami sebe tím, že si ukládají stále více nábožných cvičení a úkonů, aby uklidnili své špatné svědomí, nebo se stále pohánějí k nejvyšším mravním výkonům. Domnívají se, že mohou ze sebe vypudit všechny negativní myšlenky, a vymýšlejí strategii, jak lze zabránit všem pokušením už v počátečním stadiu. Taková zbožnost se pak stane jedinou tyraní, donucovacím systémem ovládajícím zbožného člověka. Zbožnost, kterou nám doporučuje Ježíš, odmítá všechny takové maximalistické výkony. Zbožnost je odpověď na Boží lásku, jak nám byla zjevena v Ježíši Kristu. Tato odpověď potřebuje i vnější formy. Potřebuje modlitby, bohoslužby, rituály, chvíle ztišení, meditaci. Neběží však o přemíru modliteb a meditací, nýbrž o míru, která člověku prospívá. Všechny náboženské praktiky, jak se v průběhu času vyvinuly, mají člověku pomáhat k dobrému a zdravému životu.

(Anselm Grün: Buď dobrý sám k sobě, Karmelitánské nakl., Kostelní Vydří 1997, 59)

Texty k rozjímání na každý den

PONDĚLÍ 19.2.

Lv 19,1-2.11-18 *nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe.*
Mt 25,31-46 *Byl jsem hladový, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.*

Každý je během studia zvědavý, jaké si „vytáhne“ před zkouškou otázky. Ježíš nám je dopředu oznamuje. Využiji toho, abych obstál?

ÚTERÝ 20.2.

Iz 55,10-11 *(Slovo) nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná*
Mt 6,7-15 *odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.*

Můj vztah k blízkým je odrazem mého vztahu k Bohu. Jsem připraven k odpouštění, jako ON?

STŘEDA 21.2.

Jon 3,1-10 *Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smiloval se*
Lk 11,29-32 *jiné znamení mu dáno nebude než znamení Jonášovo*

Znamení shůry, které by odstranilo možná i naše pochybnosti, se nedočkáme. Tím silnější ať je naše víra – a hlavně láska k samotnému Ježíšovi!

ČTVRTEK 22.2. Svátek Stolce sv. Petra

1 Petr 5,1-4 *paste Boží stádce vám svěřené a vykonávejte nad ním dohled*
Mt 16,13-19 *Ty jsi Mesiáš... Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev*
Pokud i já budu upřímně a s odhodláním následovat Ježíše, ani dnes Jeho církev nebude přemožena. A útěchou může být: nestojí a nepadá to jenom se mnou, je nás víc...

PÁTEK 23.2.

Ez 18,21-28 *Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře*
Mt 5,20-26 *Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit*

Často nás jde k oltáři tak málo... Není to právě tím, že se nedovedeme s druhými smířit, a tak raději zůstaneme doma?

SOBOTA 24.2.

Dt 26,16-19 *ty budeš lidem zasvěceným Hospodinu, svému Bohu*

Mt 5,43-48 *Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.*

Snaha o dokonalost, překračování hranic. To je nabídka přiblížení se k Bohu. Vždyť mám být jeho obrazem!

1. ČTENÍ Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18

Abrahám potřebuje tuto zkoušku, aby rozšířil „horizonty své víry“ a nově poznal, jak je Bůh velký, jiný, neuchopitelný. Abrahám v této zkoušce nemá žádnou oporu, jen holou víru. Izák měl zemřít, aby se Abrahám neopíral o splnění Božího slibu již na základě přirozeného otcovství, ale jen na základě Božího slova. Skrze bolest odevzdání toho „nejdražšího“ Abrahám dorůstá ve víře a po zkoušce dostává znovu svého syna jako dar a „zaslíbení“.

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a oběť ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ (Anděl) řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepěl jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

ŽALM 116 Odpověď: **Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.**

2. ČTENÍ Řím 8,31b-34

Obětování Izáka bylo předobrazem „obětování“ jiného milovaného syna: Ježíše Krista. Ježíš Kristus je ten velký Boží dar, ve kterém jsou zahrnuty všechny ostatní dary. Kdo přijímá dar Syna a zůstává v něm, nemusí se obávat odsouzení – Bůh je na jeho straně. Vždyť Bůh je s námi, on vydal svého Syna za nás.

(Bratři a sestry!) Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

EVANGELIUM Mk 9,2-10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel – žádný bělič na světě by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.